Zoo gaat het

door Joh. W. Broedelet

Als men van den duivel spreekt! — Het noodlot had er de hand in. — We hadden den vorigen avond laat over dokters georeerd en ze stuk voor stuk afgemaakt. Er deugde er niet één van. Prullen! Kwakzalvers, krukken! Oom, die 't zóó gezellig bij ons vond, dat-ie met tante nòg 'n weekje bleef logeeren (oef!) lachte ze uit, allemaal! Tante haalde minachtend de schouders voor ze op. *Ik* haalde Molière aan. Wanneer diè over geneesheeren begint! Alleen m'n vrouw zei niet veel, maar was 't toch met me eens. Als altijd! (?)

We gingen ter ruste. Oom, die voor z'n benauwdheid niet te veel rooken mocht en veel frissche lucht moest hebben, hoestte, dat 'k bang was, dat-ie de heele trap wegblies. Dokters? Onzin! Tante, die meer wandelen moest vanwege 'r dikte, kreunde, kreunde, of ze de ladder Jacobs ging bestijgen. Dokters? Haha! *Ik*, die men gewaarschuwd had, 's nachts niet te liggen lezen, sloeg te bedde de meest antihygiënische fragmenten van den grooten blijspeldichterna. 'k Lachte, lachte dat 'k drie uren wakker lag. Dokters? Hu, hu! M'n vrouw woelde ten gevolge van mijn wakkerigheid en wenschte Molière minstens naar.... de dokters. — Aan 't ontbijt spraken we er nòg van. Toen kwam zus beneden. Ze had pukkels in 't gezicht. Vooral achter de oortjes. Wat zag ze rood. Om van te schrikken! — Ik staarde. M'n vrouw staarde. Oom staarde. Vrouw-oom staarde. Wat had zus?

Ik wist 't niet. Ook m'n vrouw niet. Noch oom, noch vrouw-oom. Er was er maar één die 't weten kòn.

De dokter! — We lijk vonden we 'r onder 't groote ledikant, met de tafelbel in 'r eene, m'n scheerkwast in 'r andere hand. Ze speelde. „De dokter komt!" Ze had nog meer pukkels in 'r gezicht dan daar straks. M'n vrouw schrok er van. En zus werd onder drie wollen dekens gestopt en nog zoo iets, tot de dokter kwam!

Toen die eindelijk belde, heerschte 'n stilte van diepen eerbied door heel 't huis. Tante hield zelfs 'r steunen in. Alleen oom, eenzaam in de serre, volhardde in 'n soort vijandelijke houding. Hij wrokte tegen àlle dokters. Ze hadden 'm nooit iets gedaan. De wereld is onrechtvaardig.

De groote man werd met plechtigheid ontvangen. Alles week voor 'm opzij. De trappen kraakten huldigend. Z'n verschijnen bij de drie dekens en wat er onder lag, was 'n evenement. M'n vrouw en ik zagen 'm angstig, doordringend aan. Van hem hing 't alles af. Hij was de man, die 't wist, 't zèggen moest, 't vonnis had te vellen. Om 'm hing 'n glans van glorie: Onze adem remde.

Wat deed-ie eenvoudig! Als àl wat groot is! Tot driemaal dook z'n hand onder de dekens en vischte er dan een pukkel-zus uit te voorschijn, pukkel-zus die wat benauwd deed en schrikkerig schreeuwde en nog pukkeliger zag dan de pukkel-zus van daareven. M'n vrouw gaf 'n gil, herkende 'r haast niet. Ik, vader, bleef mezelf meester, als 'n màn.

Dit achtbare familielid van me stond te blazen, of heel de Nederlandsche vloot 'm in den weg zat. Minstens één oorlogsfregat moest op dat gehijg naar den kelder gaan. Z'n oogjes (de kleine, slimme, grijze, die soms zoo koppig voor zich konden zien!) twinkelden, en hij haalde z'n peukje sigaar uit den mond, allemaal dingen die er op wezen, dat-ie iets ondeugends in den zin had. O, hij ging er den dokter zeker tusschen nemen. Wat zou er van den grooten man overblijven na zoo'n aanval? — Maar dat viel nogal mee.

„Dokter," blies oom tusschen twee hoestkrampen door, die weer heftig gevaar opleverden voor vaasjes en servies, „hoe — denkt — u — o — ver — de — bewe — ging — te — gen — de — kwak — zal — verij?"

Dokter, op z'n quivive, haalde de schouders op. Wat mòèst hij er van denken?

„Ik zeg maar," verklaarde oom met gezwollen slagader, meer blauw dan levend, „ieder z'n werk. Als je niet door een dokter sterft, ben je niet goed dood. Geen concurrentie asjeblieft. Wat u?"

Dokter keek 'm 'ns aan, zei dan, langs z'n neus weg:

„Hm, ja. Maar dan mag u er wel gauw eentje laten komen, of u gaat zonder hulp het hoekje om. U hebt frissche lucht noodig. En wat hebt u hier gerookt! Bah! Adieu!"

Ongerept, in al z'n waardigheid verliet de groote man onze woning. Hij was onaantastbaar!

Toen 'k weer boven kwam, stond tante schampertjes te lachen.. „Zie je wel," zei ze me, of *ik* het helpen kon, „ze weten d'r niets van. Mij mankeert niets beweert-ie. Mij mankeert niets! Hahaha!"

„Wees blij," knorde oom, die door dokters bezoek ook al niet in 'n te best humeur was geraakt.

„Blij?" ruziede tante, „blij? Dàt is hier de vraag niet. Om m'n gezondheid gaat 't!"

„Jawel," wou oom verder gaan, maar, tante kennend, was-ie zoo verstandig om te zwijgen.

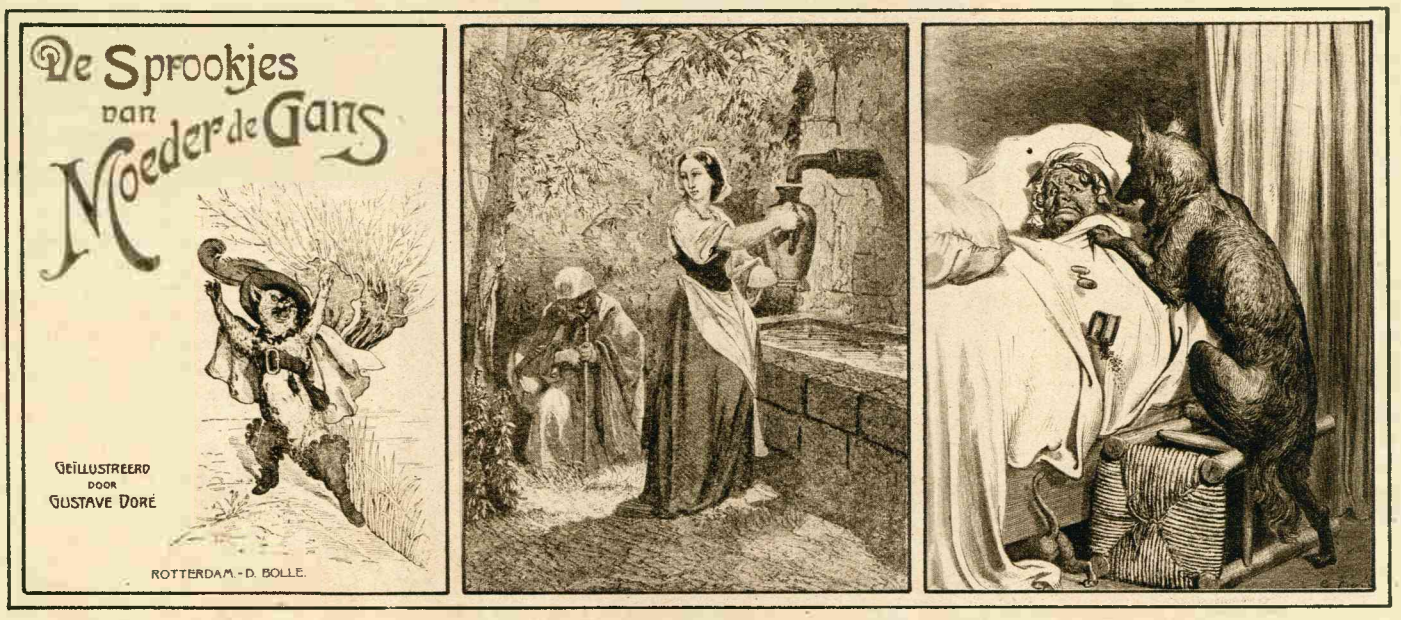

DE SPROOKJES VAN MOEDER DE GANS.

Wij ontvingen van den Uitgever D. Bolle te Rotterdam: De sprookjes van Moeder de Gans, verteld door Ant. L. de Rop. Deze zesde druk kost gebonden in royalen prachtband (groot folio formaat) slechts f 2.25. 40 platen ter grootte van een geheele bladzijde naar teekeningen van Gustave Doré versieren het werk.

Illustratie uit: Wilde Heintje's droom. Illustratie uit: Bakvischjes. Illustratie uit: Hoe Jaap Bekkers een fiets kreeg.

Van Gebr. Kluitman's Uitgevers-Maatschappij ontvingen wij eenige harer nieuwe uitgaven voor het jaar 1917, n.l. een meisjesboek van Ella Vémor: Bakvischjes, ing. f 1.50, geb. f 2.10; een tweetal jongensboeken: Kuyk: Een wandeltocht met avonturen, en Van Abkoude: Hoe Jaap Bekkers een fiets kreeg, ieder f 1.50 ing. en f 2.10 geb. Verder een tweetal kinderboekjes van Alfred Listal: Driesje Dribbel bij de dwergen, en: Driesje Dribbel bij de reuzen, gecartonneerd à f 0.75; en van S. Maathuis-Ilcken eveneens een viertal aardige kinderboekjes, gecart. à f 0.40, n.l.: De twaalf maanden, Voor Broertjes en Zusjes, Wilde Heintje's droom, en Van alles wat.

keken elkaar aan, werden onrustig. Schuldgevoel plàagt. De dokter? — „Je kan 't nooit weten," hoofdschudde tante. „Als 't voor mij was, o! *Ik* geen dokter, hoor! Maar 'n kind. Je bent niet verantwoord."

Oom blies bijna m'n ontbijtbordje weg.

„Ja," kreunde ie, „aan *mijn lijf* geen dokters. Maar 'n kind is wat anders."

Ik liep naar m'n boekenkast, sloeg de encyclopedie na, letter M. Had Molière kinderen gehad?

M'n vrouw (de practische, natuurlijk!) stond al aan de telefoon, vroeg om 6001. 't Was 't nummer van onzen dokter. — Tòt diens komst was alles in huis nu in rep en roer. *Ik* draafde, m'n vrouw draafde, tante draafde (uch! uch!) oom draafde, (oef! oef!) Waarom, waarmee, waarheen we draafden, weet 'k nòg niet. Maar .... we draafden.

Alle ramen werden wijd opengezet. Hygiëne! Ozon! Elk meubel werd volkomen stofvrij gemaakt. M'n vrouw sprak van 'n Klenus. Oom, wiens haren van den tocht Zuidwest stonden, klaagde: „Nu ìs-ie nog geeneens in huis en ben ik al half dood." Tante, met 'n zachten zucht, vroeg wat-ie toch in dat lange logeeren zag. Dat begreep 'k òòk niet!

De waschkom werd klaargezet. Er was zeep. Er was 'n handdoek. Ook 'n schuier. Er was àlles.

Alleen de patiënte, om wie 't ging, was er niet. In de drukte van 't opredderen waren we 'r heelemaal vergeten. Einde-

De „groote" keek even, voelde, vroeg iets. Toen deelde-ie z'n bevinding mede. En we wisten. Mazelen! 'n Zucht van betrekkelijke verlichting ontsnapte ons. Daarop blikten we weer ernstig. Mazelen was toch mazelen.

Doch de groote man stelde ons gerust. Met welk 'n kalmte. O, hoe zegenden we zijn beleid, z'n waardige houding, z'n inzicht! 'n Wijsgeer! 'n Càto! Elk zijner woorden werd opgevangen als orakeltaal. Niets van wat hij zei, ontsnapte ons. We voelden ons klein, zoo klein!!!

En Cato sprak: „Broeien. Lichte kost. Oppassen voor kou. Geen gevaar." — We bogen, dankbaar. Dan ging-ie ons voor, de trap af. Zus, nu één pukkel, was stil als 'n muis. Zelfs kinderen voelen grootheid.

Beneden steunde iets. 't Was tante. Wat deed ze daar?

Weifelend kwam ze op mij toe, bekende me dan. Die pijn in 'r zij werd steeds erger. En nu de dokter er tòch was, niet waar? 'k Knikte, begreep. En 'k sprak dokter van tante.

Hij ging mee de kamer in. In de serre smoorde oom juist 'n verschrikkelijken hoest. Hij richtte zich op als 'n vijand. Wat moest dat?

In de serre, in 't volle licht, deed tante 'n omstandig verhaal. De dokter luisterde beleefd. Dan brak-ie 'r woordenvloed af: „Zenuwen, mevrouw. Maar wat meer beweging nemen. U mankeert niets." — En andermaal wou-ie gaan. Doch andermaal verrees een hindernis: oom.

We zijn doodvoorzichtig met zus geweest, weken lang. Ze werd bewaakt als een kostbaarheid — wat ze dan ook is — en als de dokter één dag niet kwam, maakte 't ons zeer ongerust.

Nu is zus er boven op.

Goddank.

Mazelen zijn toch maar mazelen! De week, dat oom en tante nog bij ons logeerden, was niet zoo bijzonder gezellig. 'k Geloof eigenlijk, dat oom bang was, dat-ie òòk de mazeltjes kreeg. Hij nam althans onverwachts allerlei gezondheidsmaatregelen: hij sliep 's nachts met 't raam zóó wijd open, dat-ie 'n zware kou opliep en tante over 'n scheiding van bed begon te zeuren.

Hij maakte elken dag 'n wandeling van wel 'n kwartier en m'n sigaren raakten minder gauw op. Dat was althans 'n verbetering.

Wat tante betreft, sinds ze in de serre vernam, dat 'r nièts mankeerde, zoekt ze ....'n geschikten specialiteit.

Wij lachen daar wat om.

Natuurlijk!

Dokters, specialiteiten, lood om oud ijzer.

Wat zeg ik daar? En de mazelen dan? Nu ja, 'n kind! En als 'n dokter dàt nog niet genezen kon!

'n Volgenden keer doe ik het zèlf.

'k Heb m'n Molière prachtig laten inbinden.